

[Ministeren for skatter og afgifter]

vant, så ensbenævnt og så aktuelt som muligt. Der kan være andre mangler end dem, der løses med dette her – det vil jeg slet ikke nægte – men det er en åbenbar, om end gammel logisk brist, at det pantebrev, som hos pantebrevets ejer optages til kursværdi, giver fuldt fradrag med sin pålydende værdiovre på den anden side hos den, der skylder pengene. Det er en logisk brist i systemet, og det er også en brist, der under visse omstændigheder kan give anledning til ganske stor skattetænkning og nedbringelse af den skattepligtige formue. Derfor er det rimeligt at benytte denne lejlighed til at få bragt de ting på plads på en rigtig måde.

Når de gamle principper på den måde skal ændres, skyldes det jo også, at det, som i dag er en åbenbar diskrepans, en åbenbar skævhed i opgørelsen af formuen, dengang vi vedtog vores indkomst- og formuebeskatning, første gang ikke var noget problem, for da var kontantvurdering og normalprioritering ikke særlig forskellig. Da var kurstabene på obligationslån og på pantebrevslån meget beskedne. Diskussionen var ikke særlig interessant, hvad den sandelig er blevet i dag både på grund af renteudvikling, på grund af kursudvikling og på grund af højden af de skatter, man udskriver på indkomsterne, på formuerne og på ejendommene. Derfor mener jeg, det er vigtigt at få denne lovgivning gennemført.

Der er rejst forskellige spørgsmål i diskussionen. Hr. Hagen Hagensen spurgte, om ikke det var en kunstig måde at gøre det på først at kontantvurdere og derefter omregne. Der var vist også andre, der rejste det samme spørgsmål. Dertil må jeg sige, at de mennesker, der står for vurderingsapparatet, statskattedirektoratet, meget klart har tilkendegivet over for mig, at selv om forslaget om overgang til kontantvurdering ikke var kommet sådan lidt hurtigt, ville den normale vurderingsprocedure, hvis vi havde haft kontantvurdering vedtaget for flere år siden, stadig væk være, at vi skulle tage vort udgangspunkt i de faktiske handelspriser, de faktiske normalprioriteringer, for derefter at komme ned til den kontante pris. Det ville vi under alle omstændigheder være nødt til. Hvad ellers? havde jeg nærsagt. Der er jo ikke andre muligheder. Huse handles jo ikke kontant, og derfor er der faktisk ikke i det, at vi skal foretage to arbejdsgange, noget særlig

specielt, som har sammenhæng med, at denne lovgivning skal hastes igennem. Det er den procedure, man under alle omstændigheder er nødt til at følge.

Så har spørgsmålet om opregningen fra år til år og ligningsrådets beføjelser og skyldrådernes indflydelse på det også været rejst. Jeg vil godt sige, at jeg forestiller mig, at vi i løbet af en meget kort periode skal nå over på egentlige årsvurderinger, men jeg har ment, at det på nuværende tidspunkt ikke er helt afklaret, om teknikken er god nok til det, og at det derfor vil være rimeligt med denne lidt mere primitive opregulering i en indkøringsperiode. Men på lidt længere sigt mener jeg at man med fordel, når den tekniske forandring i vurderingssystemet, man er i gang med, er vel indkørt, kan komme over på nogle egentlige årsvurderinger, hvor hele ansættelsen kan påklages. Når vi har valgt at undlade det i første omgang, skyldes det også et ønske om ikke at overbelaste klagesystemet, hvis det tekniske system ikke er blevet helt perfekt fra starten.

Må jeg så sige med hensyn til ministerbemyndigelsen til at finde ud af, hvad gælden skal værdiansættes til, at det er ikke udtryk for nogen magtbrynde, men mere et udtryk for, at det vil være hensigtsmæssigt at tage sit udgangspunkt i de faktiske kursforhold på obligations- og pantebrevsmarkedet den 31. december i det år, vi skal udskrive formueskat for.

Her skal man formentlig af praktiske grunde anvende nogle tommelfingerregler, og det kan være praktisk, at det sker i skatteministeriet. Det er også muligt, det skal lægges over som en bemyndigelse til ligningsrådet, det har jeg såmænd ikke nogen meget stærke synspunkter om, men det er jo et spørgsmål om at få noteret de faktiske kursforhold på dette tidspunkt.

Når vi snakker om obligationsgæld, må det være muligt at få en aftale med kreditforeningerne om, at de stempler kursværdien på gælden i den opgørelse, de i øvrigt sender ud til dem, der skylder penge. Når det er de private pantebreve, skal vi operere med lidt mere firkantede regler som vejledning for folk, og vi skal vel, i starten i hvert fald, have en informationskampagne over for skatteyderne for at få det til at fungere nogenlunde rimeligt. Men det er jo i sine principper ikke spor anderledes end de problemer, vi arbejder